

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationum// Roberti Bel-//larmini Politiani,// Societatis
Iesv// De Controversiis// Christianae Fidei, Adver-//sus
huius temporis Haereticos,// Tomus ...**

De Sacramento Evcharistiæ - Sex Libris Explicata

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1589]

VD16 B 1603

III. Posse vnum corpus simil esse in pluribus locis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54113)

Alio igitur modo, regula sumetur à rebus, si dicamus Deum posse facere omnia, quæ vlllo modo existere possunt, iuxta illud verbum Angeli Gabrielis, Luca 1. *Non erit impossibile apud Deum omne verbum.* Et illud Saluatoris Marci 14. *Omnia tibi possibilia sunt.* Id autem omne existere potest, quod in sua ratione non dicit, non esse, sed tantum esse. Et hoc est, quod scribit sanctus Thomas 1. parte, quæst. 24. artic. 3. & omnes Theologi, Deum dici omnipotentem, quia potest id omne, quod non implicat contradictionem: quod enim implicat contradictionem, non est possibile vlllo modo, quia ponit esse, & non esse simul, & proinde si illud fieret, fieret aliquod, cuius esse esset non esse. Solùm autem non esse, non potest à Deo fieri, quia omne quod fit, debet esse aliquo modo simile ei, à quo fit: Deo autem qui est ipsum esse, omne quod est, simile est, & solùm non ens, non est ei vlllo modo simile. PRÆTERTEA facere quod non est, non est facere, sed deficere, & proinde ad illud non potentia, sed impotentia requiritur. Et hinc dicimus, Deum non posse mori, non posse peccare, non posse deficere, quia mors, peccatum, defectus formaliter sunt, non entia, & illa posse non est potentia, sed impotentia. DENIQUE est primum principium in lumine natura: Omne est, aut non est: quo sublato tollitur omnis cognitio. Itaque etiam aduersarij in hoc conueniunt, id non posse fieri, quod implicat contradictionem. Et si quidem in particulari euidenter constaret, quæ sit essentia vniuscuiusque rei, simul etiam constaret quid implicet, & quid non implicet contradictionem; & questio omnis finita esset: sed quia id non satis constat, idè laborandum est nobis, vt ostendamus quod volumus.

CAPVT TERTIVM.

Posse vnum corpus simul esse in pluribus locis.

ACCEDAMVS nunc ad singula capita mysterij Eucharistia, quæ aduersarij contendunt implicare contradictionem, atque idè esse impossibilia. Acvt incipiamus ab eo quod est omnium difficillimum, probabimus non implicare contradictionem, & proinde possibile esse, vt vnum corpus sit in pluribus locis.

PRIMUM

PRIMUM argumentum sumitur à Scriptura, quæ testatur Deo nihil esse impossibile, Matthæi 19. *Apud Deum omnia possible sunt.* Explicabunt aduersarij, omnia præterea, quæ implicant contradictionem, quale est, vnum corpus esse in duobus locis. At refelli potest hæc explicatio multis modis etiam ex eorum principiis.

PRIMO, principium eorum est, nihil esse credendum à Verbo Dei. At Verbum Dei nusquam excipit à Dei omnipotentia, vnum corpus esse in duobus locis. Excipit quidem dicitur, menti Deum, Hebr. 6. *Impossibile est mentiri Deum.* Et alibi: *Negare seipsum non potest,* 1. Timoth. 2. Ex quo rectè colligitur, Deum illa tantum non posse, quæ factæ non est facere, sed deficere. Sed vnum corpus in duobus locis esse, non potest clarè ad ista reduci; proinde excipi non debuit.

SECUNDO, principium eorum est, eam esse veram doctrinam, quæ Deum exultat, & hominem deprimit; & contrarium esse, quæ hominem exultat, & deprimit Deum. At quod dicitur, inter ea, quæ potest Deus, esse etiam, ponere vnum corpus in pluribus locis, hic Deum exultat, & hominem deprimit; cum fateatur plura posse facere, quam nos intelligamus; autem id negat, Deum deprimit, & hominem exultat, cum dicat, Deum non posse facere, quod homo non potest facere.

TERTIO, illa implicant contradictionem, quæ pugnant cum essentia rei, ita vt dicatur res esse, & non esse. At esse in loco, non est de essentia corporis, sed quid extrinsecum, & accidentarium: nam vltimum cælum est verum corpus, & non est in loco; ergo nõ repugnat essentiæ corporis esse in vno, & in pluribus locis, cum sint omnia extrinseca, & posteriora ipsi corporis essentia.

SECUNDVM argumentum ducitur ab exemplo Scripturæ diuinæ. Christus cum Apostolo Paulo apparuit, Actuum 17. & 22. fuit simul in summo cælo, & in terra, siue in aëre terra vicino, igitur vnum corpus in pluribus simul locis esse potest. Christus fuisse tunc in cælo aduersarij non negant, & patet ex illo Actor. 3. *Quem oportet cælum suscipere & scire, ad tempus restitutionis omnium.*

Ad hoc argumentum duplex solutio dari potest. Vna, quod Paulus non viderit re ipsa Christum in propria personâ, sed

sed in specie aliqua sibi apparente, & audierit vocem non ex ipso Christi ore, sed vocem quandam diuinitus factam, qualis fuit vox Dei Patris super ipsum Christum in Baptismo, & in monte Thabor. Ita videtur totum hunc locum intellexisse Calvinus in cap. 9. Actorum.

ALTERA, quod Paulus viderit quidem, & audierit Christum, sed in cælo existentem, ita vt diuina virtute factum fuerit, vt oculi & aures Pauli penetrarent cælos. Et hoc modo respondit ad argumentum propositum Calvinus lib. 4. Instit. cap. 17. §. 29. Cui sanè commodum esset obiicere, quod ipse idem scribit lib. 3. Instit. cap. 20. §. 24. vbi ridet Sanctorum inuocationem: *Quis, inquit, eorumque longas esse illis aures reuelauit, quæ ad voces nostras porrigantur? oculos etiam tam perspicaces, qui necessitatibus nostris aduigilent?* Hæc ille. Quid igitur, si illi obiiciamus non habuisse Paulum tam longas aures, nec oculos tam perspicaces, vt in cælum vsque penetrarent, & ibi Christum viderent, & audirent? quid, quæso, respondebit, nisi diuina virtute id fieri potuisse? At si diuina virtute fieri potest, vt oculi carnei, & aures carneæ in cælum penetrarent: non poterit eadem virtute fieri, vt oculi, & aures spirituales animarum glorificatarum in terram vsque penetrarent?

Sed his omissis probandum nobis est, à Paulo ipsum Christum verè, & propriè visum fuisse oculis corporalibus; idque in terra, non in cælo. Ac PRIMVM quidem non modò certissimum, sed etiam euidentissimum est. Nam Actorum 9. cum dicit Lucas de comitibus Pauli: *Viri autem illi, qui comitabantur, cum eo stabant stupefacti, vocem quidem audientes, neminem autem videntes.* Ponit antithesim inter Paulum, & comites eius, quasi dicat; Comites eius audiebant vocem loquentis, sed non videbant quis loqueretur, Paulus autem, & vocem audiebat, & videbat eum, qui loquebatur. Ibidem narrabat Barnabas Apostolis, quemadmodum Paulus vidisset Dominum. Et cap. 22. Ananias dicit ad Paulum de visione illa, quam habuerat in via: *DEVS Patrum nostrorum præordinauit te, vt cognosceres voluntatem eius, & videres iustum, & vocem audires ex ore eius.* Hæc ibi. Vidit igitur tunc Paulus Christum, & vocem audiuit, non ex aliqua nube, aut Angelorum ministerio formatam in aëre, sed ex ore Christi. Et cap. 26. ipse Christus Paulo dicit: *Ad hoc apparui tibi,*

tibi, Et constituam te ministrum, & testem eorum, quia Vbi facit illum Apostolum, & testem oculatum resurrectionis: non autem fuisset verus testis, nisi ipsum corpus vidisset, quod resurrexerat, idque oculis corporalibus. PRAETEREA I. Corinth. 9. idem Paulus probaturus Apostolatum suum. *Nonne, inquit, Dominum nostrum vidi?* Et I. Corinth. 13. commemorans testes oculatos resurrectionis Christi, postea commemorauerat Petrum, Iacobum, & alios, tandem ait: *Nonne tanquam abortiuo visus est & mihi:* quae probatio nihil videret, nisi vidisset ipse, vt alij viderant. Itaque dubitari non potest, quin verè oculis corporalibus corpus ipsam Christum viderit.

IAM verò quòd Christum viderit, non in caelo, sed in terra, vel in aëre propinquo terræ, probatur: quia tanta lux erat, qui illi apparuerat, Paulum circumfulsit, vt cum plane cæcauerit, vt patet Actorum 9. non autem lædere potuit eius oculos lux illa corporis Domini, nisi propinqua fuisset. DEINDE lumen quoddam etiam comites eius viderunt, sonum quoque vocis audierunt, Actorum 9. & 22. quod est argumentum certissimum, in terra, vel in aëre proximo Christum apparuisse: nec enim comites Pauli summum caelum oculis & auribus penetrare potuissent. AD HAEC licet comites Pauli audierint vocem, Actorum 9. tamen non distulissent intellexerunt, quid Dominus dixerit, Actorum 22. Quare propinquior Paulo Dominus fuit, quam aliis, & quare aures ei loquutus est. Si autem de caelo vox facta fuisset, omnes aequè audiuissent. PRAETEREA illa interrogatio: *Quis es Domine?* & illa responsio: *Ego sum IESVS, quem tu persequeris.* aperte indicant praesentiam Domini. Si enim vidisset Paulus Christum in summo caelo, vt eum vidisset Stephanus, non dubitasset quisnam esset: sed quia repente coram se hominem quendam supra lucem solis rutilantem, idèd dixit: *Quis es Domine?* DENIQUE si solum in caelo Paulus Christum vidisset, non fuisset idoneus testis resurrectionis: potuissent enim facilè homines calumniari eius testimonium, ac dicere eum deceptum fuisse, aut sola imaginatione vidisse.

Confirmatur argumentum ex aliis Christi apparitionibus. Nam INPRIMIS Petro Apostolo Christum apparuisse in terra, & cum eo collocutum testantur grauissimi auctores.

res, vt Ambrosius in oratione contra Auxentium. Egesippus lib. 3. de excidio vrbis Hierosolym. cap. 2. Et Athanasius, licet paulò obscurius, in Apologia pro fuga sua. DEINDE Christum apparuisse sancto Antonio, posteaquam à Dæmonibus grauissimè cæsus fuerat; & ad Christi præsentiam Dæmones fugissè, & plagas Antonij repentiè curatas, testatur Athanasius in vita eius. Sanctus Gregorius, lib. 4. Dialog. cap. 16. affirmat ipsum Christum verè apparuisse sanctæ Tharillæ amitæ suæ paulò antè obitum; & realem, non imaginariam fuisse visionem probat ex immensa odoris fragrantia, quæ in cubiculo relicta est. Et ipsi Gregorio Dominum humana specie verè apparuisse, testatur Ioannes Diaconus, lib. 2. vitæ ipsius, cap. 22. aliaque id genus multa ex probatis auctoribus adduci possent: quæ si quis velit omnia negare, meritò impudentiæ, ac temeritatis argui posset. Sed præter ceteras apparitiones legatur ea, quam fusè narrat sanctus Paulinus in epistola ad Macharium, quæ sola abundè sufficit testatissimum efficere id quod volumus.

TERTIVM argumentum sumitur à testimoniis Patrum, qui rem vnã in pluribus simul locis esse posse docent. Ac primùm Chrysostomus, lib. 3. de sacerdotibus. (vt supra citauimus) disertis verbis affirmat, eundem Christum eodem temporis articulo, & sursum in cælo cum Patre sedere, & in terra omnium communicantium manibus pertractari: & non loqui eum de pertractatione solum in symbolo, patet, quia tribuit id miraculo. Idem etiam Chrysostomus, & cum eo Primasius, & Anselmus, & commentarius Ambrosio adscriptus in cap. 10. ad Hebræos. idem corpus Domini in multis altaribus simul offerri dicunt, nec loquuntur de signo corporis, sed de vero corpore (vt supra ostendi lib. 2. cap. 31.) Item Cyrillus lib. 12. in Ioannem, cap. 32. & Theophylactus in cap. 19. Ioannis, disertis verbis docent, Christum per carnem suam in Eucharistia perceptam sanctificare animas, & corpora omnium communicantium in toto mundo, & esse in omnibus totum, & impartibilem. AVGVSTINVS lib. de cura pro mortuis, cap. 16. proponit quæstionem, vtrum cum in diuersis locis simul, fiant miracula ad memorias alicuius Martyris, sit ipse Martyr præsens vno tempore tam multis locis, an ista fiant ministerio Angelorum: ac respondet, quæstionem esse supra ingenij vires.

Ex quo intelligimus, non existimasse Augustinum impossibile esse, ut vna res sit in diuersis locis; alioqui non dubitasset, sed apertè dixisset (ut Calvinistæ dicunt) implicare contradictionem, ut sit vnum aliquid in diuersis locis simul. Præterea cap. 17. refert historiam quandam sancti Ioannis Monachi, qui cum ex monasterio suo non discessisset, apparuit tamen adhuc viuens in somnis cuidam alteri longè positæ ac deinde dicit dubium esse, an spiritus eius reuera fuisset utroque loco, an id esset factum alio modo: *Si ipse, inquit, interfuit somnianti, mirabili gratia & trique id potuit, non mirum; & Dei munere, non propria facultate, &c.* Ac denique dicit se, si cum sancto illo Monacho loqui potuisset, ab eo futurum fuisse solutionem vtriusque quæstionis, & verbis crediturum.

SI QVIS obiiciat, aliam esse rationem corporum, aliam spirituum; Augustinum autem spiritibus concedere, ut possint esse in pluribus locis simul, non corporibus: is facillime felli poterit. Nam ratio, cur corpora non videantur posse esse in pluribus locis, non tam est moles, quam vnitas. Non enim quæstio est, an possit corpus occupare duo loca: nam corpus Christi, non occupat nisi vnum locum ordinariè in Sacramento enim non est localiter, nisi ratione dimensionum panis. Et licet etiam localiter arbitramur posse vnum corpus esse in pluribus locis, & id probant exempla allata in 2. argumento; tamen ad mysterium Eucharistiæ defendendum, non requiritur, ut vnum corpus possit occupare seorsum plura loca, sed satis est, si possit quocunque modo esse in pluribus locis.

Ideò autem non videtur posse esse, quia non potest diuelli à seipso, & videtur necessariò debere diuelli, ac distrahi ab eis, si ponatur in variis locis. Quocirca Petrus Martyr cum negat idem corpus posse esse in duobus locis, rationem reddit, quia geminaretur. Porro ista repugnantia, quæ sumitur à vnitate rei, non minus inuenitur in spiritu, quam in corpore: vtrumque enim est vnum, & à se diuidi non potest: quare perinde est in hac quæstione siue de corpore, siue de spiritu probetur.

QUARTVM argumentum sumitur ab exemplis Dei, & animæ rationalis. Deus enim cum sit res vna, & simplicissima, atque indiuisibilis; tamen est simul in infinitis locis: est enim præcise

presens totus Deus omnibus rebus creatis. Quod certè superat captum hominū: nec enim possumus cogitare rem vnā in diuersis locis, nisi cogitemus, aut loca illa fieri vnum locum, aut rem vnā diuidi in plures. Vnde AVGVSTINVS in epist. 3. ad Volusianum de hac existentia Dei in tot locis simul, sic ait: *Miratur hoc mens humana, et quia non capit, fortasse non credit.* Pari ratione anima rationalis tota est in qualibet parte corporis; alioqui enim si extenderetur ad extensionem corporis, esset materialis, & à corpore penderet, proinde non esset immortalis, quod cum fide Catholica pugnat.

AD HOC argumentum nihil responderi potest, nisi, Deum & animam, non esse in diuersis locis, sed in vno: replet enim Deus totum mundum, quasi vnum locum, & anima totum corpus. Cuius rei signum est, quod si separetur vnum membrum à corpore humano, in eo definit esse anima, quia membrum illud incipit esse corpus aliud per se existens. AT non magno negotio id refellitur. Nam etsi non possit naturaliter anima esse in membro abscisso, tamē nulla prorsus ratio fingi potest, cur non possit Deus in brachio abscisso conseruare animam, vt ante abscissionem erat. Denique posset Deus alium mundum creare, qui istum, qui nunc est, nulla ex parte cōtingeret; & in eo etiam esset Deus, sicut in isto, ac proinde esset in locis distantibus, ac distantibus. Constat igitur nullam esse implicationem, vt res sit in pluribus locis.

QVINTVM argumentum sumitur à mysteriis nostræ fidei, vel difficilioribus, vel æquè difficilibus, atque hoc est, de quo agimus. PRIMVM mysterium Trinitatis est, quod etiam Lutherani, & Calvinistæ admittunt, in quo vnā naturam in tribus personis reipsa verissimè distinctis credimus, quod sanè mirabilius est, quàm vt corpus vnum sit in pluribus locis. Nam sicut hīc est realis distinctio locorum, ita ibi personarum: sicut hīc est vnitas corporis, ita ibi vnitas naturæ; sed mirabilius est mysterium Trinitatis, quia natura in Trinitate identificatur realiter, & formaliter cum singulis personis, corpus autem non identificatur vllō modo cum locis. Si ergo potest vna numero natura non distrahi à seipsa, licet identificetur cum personis realiter distinctis, cur non facilius poterit vnum corpus coniungi extrinsecus cum distinctis locis, & tamen non distrahi à seipso?

SECUNDUM est mysterium Incarnationis, in quo vnā hypostasim in duabus naturis perfectis, & dissimilimis cōtemur. Et quia longè maior vnio est inter hypostasim, & naturam, quàm inter locatum & locum, cum illa intrinseca & substantialis, hæc extrinseca & accidentaria sit: profectò rectè inspicierī mirabilius videbitur vnā esse hypostasim in duabus naturis, quàm vnū corpus in duobus locis. Adde, quod illa hypostasis identificatur p̄sus realiter, & formaliter cum altera naturarum, id est, cum natura diuina, & tamen vnū intimè cum natura humana, quæ realiter, & formaliter differt à natura diuina. Ex quo sequitur, vt sit planè incomprehensibile, quomodo in illa vnione, vel non cōfundantur naturæ, vel non diuidatur hypostasis.

TERTIUM est mysterium resurrectionis mortuorū, quod vt semper Philosophis impossibile visum est, ita semper à Catholicis certa fide creditum est, & nunc etiam à Lutheranis & Calvinistis creditur, si tamen creditur. Porro in hoc mysterio id maximè difficile, & mirabile est, vt vnū & idem in diuino duum bis fiat. Si enim bis fit, quomodo non duplici actione, si duplici actione, quomodo nō sunt duo: nam effectus penitus ab actione dependet, vt eius terminus. Atq; id maximum creditur in accidētibus, quæ penitus perierunt, & tamen eadem numero restituntur à Deo.

QUARTUM est creatio, & annihilatio, quæ ab omnibus delibus diuinæ potentia cōceduntur, licet à Philosophis negentur, & contradictionem implicare credantur. Nam qui dicit ex nihilo aliquid fieri, quod est creari, vel ex aliquo nihil fieri, quod est annihilari, videtur dicere, nihil esse aliquid, vel aliquid esse nihil. Et sanè superat humanam cogitationem, quod aliqua res nunc existat, quæ paulò antè nihil omnino fuerat. Quis enim concipiat, vnde veniet: vnde extracta fit, vnde processerit in lucem, si nusquam latebat, nisi ipsum nusquam aliquid sit? Pari ratione quis intelligat ex aliquo nihil fieri, nisi ipsum nihil sit aliquid? Et tamen ista credunt, aut cedere se dicunt, qui nolunt credere ea, quæ sunt faciliora, vt vnū corpus posse à Deo poni in pluribus locis.

QUINTUM mysterium æternitas est. Difficilius enim creditur, vt vnū instans durationis simul sit in diuersis temporibus, siue coexistat diuersis temporibus, quàm vt vnū corpus simul sit in diuersis locis. Tempora enim fluunt, & impossibile

ibile est simul manere præteritum & futurum; at loca simul permanent, licet distincta, & separata ab inuicem. Iam æternitas est vnum instans durationis non fluens, & proinde coëxistens toti tempori præterito, & futuro; & tamen nec ipsum instans diuiditur, nec tempora confunduntur, quod superat planè humanum captum.

SEXTVM argumentum sumitur à simili. Nam potest vnus locus capere duo corpora sibi adæquata simul, & tamen neq; locus ille diuiditur in duo loca, neq; corpora illa confunduntur in vnum corpus: ergo poterit etiam vnum corpus replere duo loca, etiamsi nec ipsum corpus diuidatur in duo corpora, nec loca illa conueniant in vnum locum.

Consequentia videtur optima, quia ita se habet locatū ad locum, sicut locus ad locatum. Antecedens verò certum est exemplis diuinæ Scripturæ de egressu corporis Christi ex clauso sepulchro, & aliis, quæ in sequenti difficultate tractabuntur.

Quidam tamen Catholici, atque in eis sanctus Thomas in 4. distinct. 14. quæst. 2. art. 2. quæst. 3. existimant non posse vnum corpus esse in duobus locis localiter, sed tantum sacramentaliter; & idè negant consequentiam argumenti adducti. Et rationem hanc reddunt, quia vnum est illud, quod est indiuisum in se, & diuisum à quocunq; alio: ex quibus conditionibus, prior, nimirū indiuisum esse in se, essentialis est, & inseparabilis: posterior autem, nimirū diuisum esse à quocunq; alio, accidentaria est, & separabilis. Cùm autem duo corpora sunt in vno loco, tollitur tantum posterior conditio vnitatis, ac proinde non destruitur vnitatis essentia: cùm verò vnum corpus ponitur in diuersis locis, tollitur prior conditio, ac destruitur tota essentia vnitatis.

Sed hæc ratio, pace tanti Doctoris, nõ est solida. Nam duplex est indiuisio in se, & diuisio ab aliis. VNA respectu loci, quæ extrinseca est, & planè accidentaria. ALTERA respectu rei ipsius, quæ intrinseca est, & vel est de essentia, vel certè proprietatis quædã vnitatis. Iam igitur, quãdo duo corpora sunt in vno loco, nõ tollitur indiuisio à se, nec diuisio ab aliis intrinseca, sed extrinseca solùm, quæ est respectu loci. Nam licet se penerent duo corpora, sunt tamen duo diuersa, & distincta, quoad omnia principia essentialia, immò etiam, quoad accidentalia, excepto situ. Sic etiam, cùm vnum corpus est in di-

uersis locis, non tollitur indiuisio intrinseca, sed solum extrinseca respectu loci: nam non diuiduntur principia intrinseca, quæ corpus constituunt, sed solum diuiduntur sitas, in Vbi illius corporis.

Adde, quod si nõ posset esse vnum corpus localiter in multis locis, quia diuideretur à seipso: profectò nec esse posset sacramentaliter, eadem ratione. Licet enim esse alicubi sacramentaliter, non dicat esse per loci occupationem; tamen dicit esse per realem, & veram præsentiam in pluribus hostiis, siue altaribus, quæ realis præsentia in tot altaribus, & in multis locis intermediis, non minus tollere videretur indiuisio rei, quàm repletio plurium locorum. Sed iam ad solutionem obiectionum veniamus.

CAPVT QVARTVM.

Soluuntur obiectiones, quibus aduersarij probantur conantur implicare cõtradictionem, vt vnum corpus sit in pluribus locis.

ADVERSARIJ multa argumenta proponunt, PRIMUM ex Scriptura, & Patribus duo argumenta proferunt. PRIMO, Calvinus in vlt. admodum ad VVestphalum, vrget illam cõsequentiã de angeli, Matth. vlt. *Non est hic, surrexit enim;* quæ consequentiã infirma esset, si posset idem corpus esse in pluribus locis: posset enim discedere, & remanere.

SECUNDO, proferunt ea loca, vbi Deo tãquam propria tribuitur, vt non circumscribatur loco, sed vbique sit: *Caribon & terram ego impleo,* Hierem. 23. ET confirmant ex Patribus, qui probant Spiritum sanctum esse Deum, qui vbique est, iuxta illud Psalm. 138. *Quò ibo à Spiritu tuo?* Vide Ambrosium i. libro de Spiritu sancto, cap. 7. Hieronymum, & Cassiodorum in Psalm. citatum. Augustinum 3. lib. contra Maximinum, cap. 21. Basilium lib. de Spiritu sancto, cap. 21. Didymum lib. i. de Spiritu sancto. Cyrillum lib. 7. Dialogorum de Trin. At si corpus Christi posset esse in multis locis, eodem ratione posset esse in omnibus, & tamen non esset Deus, ergo ratio Patrum nihil concluderet. PRAETEREA Patres, qui scripserunt contra Eutychem, probant humanam Christi naturam